

Αντώνης Γεωργαντίδης

(ο γιατρός μας)

Είναι σίγουρα μεγάλη η συναίσθηση ευθύνης, όταν καλείσαι να διαδεχτείς σε μια θέση κάποιον, που διαθέτει αξιόλογες οικογενειακές, κοινωνικές και επαγγελματικές περγαμηνές.

Όταν αυτός έχει κερδίσει την αποδοχή, την εκτίμηση και τον σεβασμό του κοινωνικού του περιγυρου.

Όταν μάλιστα συμβαίνει ο προκάτοχος αυτός να είναι ο πατέρας σου. Θα πρέπει τότε να επαληθεύσεις το

« *άμες δε γ' εσόμεθα πολλώ κάρωνες* », να ικανοποιήσεις την απαίτηση και φιλοδοξία τα παιδιά να γίνονται καλύτερα από τους γονείς τους.

Σίγουρα έτσι θα ένοιωθε ο Αντώνης Γεωργαντίδης, όταν , αφού τέλειωσε τις σπουδές του το 1936 στην Ιατρική Σχολή Αθηνών , δυο χρόνια αργότερα ,το 1938 σε ηλικία 25 ετών , ερχόταν στα Βασιλικά να διαδεχτεί τον πατέρα του γιατρό Χαράλαμπο Γεωργαντίδη.

Ο Χαράλαμπος Γεωργαντίδης ήταν ο γιατρός του χωριού δεκαετίες ολόκληρες. Από εύπορη οικογένεια , λαμπρός οικογενειάρχης ο ίδιος, γιατρός και φαρμακοποιός συνάμα – η «σπετσαρία» (φαρμακείο) του βρισκόταν στο ισόγειο του αρχοντικού του - άλλοτε πρόεδρος της Κοινότητας και άλλοτε μέλος του κοινοτικού συμβουλίου. Ντυμένος πάντα άψογα (κουστούμι, γιλέκο , γραβάτα , καπέλο, μπαστούνι), με ένα γαρίφαλο μόνιμα καρφωμένο στο πέτο του σακακιού του.

Αρχοντικό παρουσιαστικό ,αναγνωρισμένος επιστήμονας , ενέπνεε το σεβασμό και μόνο με την εμφάνισή του.

Δεν πρόλαβε ο Αντώνης να φορέσει την άσπρη μπλούζα του γιατρού και κλήθηκε να την αλλάξει με το τιμημένο χακί του Έλληνα φαντάρου στον πόλεμο του '40.

Και ύστερα στα μαύρα χρόνια της Κατοχής γιατρός των πεινασμένων και βυθισμένων στη στέρηση και στη φτώχεια συγχωριανών του . Πώς να γιατρέψεις τον άρρωστο, όταν τα φάρμακα και κάθε υγειονομικό υλικό είναι ανύπαρκτα; Έτρεχε ο γιατρός από σπίτι σε

σπίτι να αναπληρώσει την έλλειψη των φαρμάκων με τη συμπαράστασή του στον άρρωστο, με τις ιατρικές συμβουλές του, με την καλοσύνη και την ανθρωπιά του. Εξαντλούσε κάθε δυνατότητα να εξασφαλίσει κάποιο φάρμακο για τους βαριά άρρωστους. Ένας από τους συγχωριανούς του έτυχε κείνα τα χρόνια ν' αρρωστήσει από βαριάς μορφής μηνιγγίτιδα. Φτωχός φαμελίτης, με πέντε παιδιά. Ο γιατρός βρισκόταν μέρα και νύχτα στο προσκεφάλι του. Μα δεν αρκούσε η καθημερινή παρουσία του. Χρειάζονταν φάρμακα, αλλιώς ο άρρωστος ήταν καταδικασμένος. Ήρθε σε συνεννόηση με ανθρώπους του Ε.Α.Μ., που κατόρθωσαν να τα κλέψουν από τους Γερμανούς, βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή τους και τη δική του ζωή. Με το μουλάρι νύχτα πήγε και ήρθε στη Μυτιλήνη συγγενής του ασθενή κι έφερε τα φάρμακα και σώθηκε ο άρρωστος. Που σαν έγινε καλά, έσφαξε ένα αρνάκι, το κουβάλησε στον ώμο του και το πήγε δώρο στον γιατρό να του φιλήσει τα χέρια, που του έσωσε τη ζωή, μια και ποτέ δεν έπαιρνε ούτε δεκάρα για αμοιβή από ασθενή του.

Ξαναφόρεσε το χακί, με μαύρη όμως τούπη τη φορά καρδιά, στην περίοδο του εμφύλιου, το 1948. Όταν αποστρατεύτηκε, παντρεύτηκε (1950) τη συγχωριανή του Φωτούλα, κόρη του Κυριάκου και της Ευσεβείας Αντωνέλλη. Ευτύχησε να καμαρώσει τα δυο του παιδιά, την Ευσεβεία, φιλόλογο και σύζυγο του διάσημου καρδιοχειρουργού συντοπίτη μας Στρατή Παττακού, και τον Χαράλαμπο, υπάλληλο της Δ.Ε.Η., καθώς και τα εγγόνια του, εκκολαπτόμενους επιστήμονες.

Καβάλα στο γαϊδουράκι του με το κεντητό καρπετί στο σαμάρι, με το μαύρο παρασόλι ανοιχτό καλοκαίρι - χειμώνα, για ήλιο και βροχή, ανεβοκατέβαινε από τα Βασιλικά στο Λισβόρι, πολλές φορές και στη Βρίσα και στον Πολιχνίτο - σαν τύχαινε να απουσιάζει για κάποιο λόγο ο τοπικός γιατρός - , να τους προλάβει όλους, να μην αφήσει άρρωστο αβοήθητο.

Και πολύ αργότερα, όταν πια το Ι. Χ. έγινε απαραίτητο για τον καθένα, αποφάσισε να πάρει κι αυτός αυτοκίνητο. Και τότε καλύτερα να μη σου τύχαινε να πηγαίνει αυτός μπροστά και συ να οδηγείς πίσω του. Γρηγορότερα πήγαινε με τον γαϊδαρό, παρά με το αυτοκίνητο. Το ήξερε κι εκείνος, γελούσε κι έλεγε: «Ε, τι να κάνουμε, γέρος γαϊδαρός περπατησιά δε μαθαίνει.»

Δε φόραγε πάντα κουστούμι και γραβάτα ο γιατρός Αντώνης Γεωργαντίδης. Τον θυμάμαι με το ανοιχτό πουκάμισο με ανασκουμπωμένα τα μανίκια, με τα ίσια καλοχτενισμένα μαλλιά, με το ελαφρό -λίγο ειρωνικό μειδίαμά του. Με την πνευματώδη ομιλία του, τη βασιλικιώτικη χιουμοριστική διάθεσή του. Να παίζει πρέφα στον καφενέ του Γιαννακού του Σοφού με τον Παναγιώτη Αντωνέλλη (Κακάο), τον Νίκο Αλβανό (Πελεκάνο) και άλλους συγχωριανούς του.

Άνθρωπος με δημοκρατικές αντιλήψεις, δε σήκωσε ποτέ μύτη, δεν περηφανεύτηκε για την καταγωγή, τη θέση ή το επάγγελμά του.

Δεν κοίταξε ποτέ κανέναν αφ' υψηλού. Κατάφερνε ωστόσο να εμπνέει σε όλους τον σεβασμό, την εμπιστοσύνη, την εκτίμηση και την αγάπη στο πρόσωπό του. Με την ευσυνειδησία, την ακεραιότητα, την αφιλοκέρδεια και την ανθρωπιά του. Τον εκτιμούσαν και τον αγαπούσαν όλοι όχι μονάχα σαν επιστήμονα και γιατρό, αλλά σαν ένα δικό τους άνθρωπο, σαν φίλο κι αδελφό. Κάτι που πολύ λίγοι μπορούν και το πετυχαίνουν. Δεν ήταν απλά ο γιατρός. Ήταν ο γιατρός **μας**.

Σαράντα χρόνια προσφοράς στο χωριό. Γιατρός - καλός Σαμαρείτης. Και όταν ακόμα αποσύρθηκε ως συνταξιούχος από την υπηρεσία, οι χωριανοί δεν έπαψαν να του δείχνουν την αγάπη και την εμπιστοσύνη τους και να ζητούν τη γνώμη του όπου τον συναντούσαν, στο καφενείο, στο δρόμο, στο σπίτι του.

Μας άφησε για το ταξίδι χωρίς επιστροφή στις 17 Ιουλίου 1998. Όσοι τον γνώρισαν, δεν τον ξεχνούν. Ταιριάζει γι' αυτόν, σε ελεύθερη απόδοση, ένα απόσπασμα από γνωστό αρχαίο επιτύμβιο επίγραμμα :

« Ο τάφος τέτοιων ανθρώπων είναι βωμός κι αντί για θρήνους έχουν τη θύμησή μας. Και γίνεται η λύπη μας γι' αυτούς έπαινός τους. Και τέτοιο σάβανο μήτε η μούχλα μήτε ο χρόνος, που όλα τα δαμάζει, μπορούν να το λεκιάσουν. »

Θα ζεις στη μνήμη μας, γιατρέ μας, Αντώνη Γεωργαντίδη ...

Γιώργος Αλβανός